

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 31 stycznia 1963 r.

Nr 8

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

- 36 — nr 44 z dnia 23 stycznia 1963 r. w sprawie skróconego czasu pracy na niektórych stanowiskach pracy w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej 53

ZARZĄDZENIA:

- 37 — nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1963 r. w sprawie wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi 54
- 38 — Ministra Finansów z dnia 18 stycznia 1963 r. w sprawie określenia ilości egzemplarzy deklaracji składanych przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego w podatkach obrotowym i dochodowym przez poszczególne grupy podatników 55
- 39 — Ministrów Komunikacji i Handlu Wewnętrznego z dnia 7 stycznia 1963 r. zmieniające zarządzenie w sprawie postępowania z zużytymi lub uszkodzonymi akumulatorami samochodowymi nie nadającymi się do dalszego używania i do naprawy 55

INSTRUKCJA

- 40 — Ministra Finansów z dnia 21 stycznia 1963 r. w sprawie trybu inkasa podatków i innych należności finansowych przez sołtysów 57

36

UCHWAŁA Nr 44 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r.

w sprawie skróconego czasu pracy na niektórych stanowiskach pracy w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres do dnia 31 grudnia 1966 r. skrócony czas pracy w przedsiębiorstwach (zakładach) komunikacji miejskiej na stanowiskach pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych dotychczas w pełnym wymiarze lub powyżej 6 godzin dziennie na stanowiskach określonych w § 1 ogranicza się do 6 godzin na dobę i do 36 godzin tygodniowo.

2. Kierownik przedsiębiorstwa (zakładu) komunikacji miejskiej może w wyjątkowych przypadkach, po każdorazowym uzyskaniu zgody technicznego inspektora pracy Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego, przedłużyć czas pracy ponad 36 godzin tygodniowo do 38 godzin tygodniowo. Praca ponad 36 godzin tygodniowo opłacana będzie według zasad przewidzianych dla wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

3. Pracownicy zatrudnieni w niedziele otrzymują w zamian wolny dzień w tygodniu, z tym że co trzy tygodnie dzień odpoczynku powinien przypadać w niedzielę.

§ 3. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej i Przemysłu Terenowego przywróci normalny czas pracy na stanowiskach pracy określonych w § 1 po zastosowaniu urządzeń ochronnych lub wprowadzeniu zmian w warunkach produkcyjnych, które usuną występujące szkodliwości dla zdrowia lub szczególną uciążliwość warunków pracy.

§ 4. Wykonanie przepisów uchwały nie może spowodować zwiększenia zatrudnienia i funduszu płac w resorcie gospodarki komunalnej.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Gospodarki Komunalnej.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 marca 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 44. Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1963 r. (poz. 36).

WYKAZ PRAC UPRAWNIAJĄCYCH DO KORZYSTANIA ZE SKRÓCONEGO CZASU PRACY W PRZEDSIĘBIORSTWACH (ZAKŁADACH) KOMUNIKACJI MIEJSKIEJ

Lp.	Określenie czynności	Stanowisko pracy bądź wykonywana praca
1	Odlewanie granulatu ołowianego i panewek	Odlewacz granulatu ołowianego Odlewacz panewek
2	Montowanie akumulatorów ołowianych	Monter akumulatorów — przy oczyszczaniu i spawaniu płyt ołowianych, zestawianiu i montowaniu ogniwi i baterii akumulatorowych, składaniu zespołów i akumulatorów
3	Demontaż akumulatorów przeznaczonych do naprawy, ładowanie i napełnianie akumulatorów	Akumulatorzysta (monter) — przy demontażu akumulatorów przeznaczonych do naprawy, ładowaniu i napełnianiu akumulatorów
4	Malowanie farbami zawierającymi związki ołowiu	Malowanie minią urządzeń konstrukcyjnych

37

ZARZĄDZENIE Nr 3 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 10 stycznia 1963 r.

w sprawie wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi.

Na podstawie art. 76 ust. 5 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) oraz § 13 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wyborów, zakresu działania oraz praw i obowiązków sołtysa (Dz. U. z 1958 r. Nr 15, poz. 67 i Nr 48, poz. 237 oraz z 1960 r. Nr 32, poz. 178) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sołtysi otrzymują wynagrodzenie za inkaso bieżących i zaległych podatków oraz innych należności finansowych od mieszkańców wsi. Wynagrodzenie przysługuje od kwot zainkasowanych przez sołtysów osobiście z tytułu wszystkich należności objętych inkasem.

2. Oprócz wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, sołtysowi przysługuje wynagrodzenie od dobrowolnych wpłat dokonanych przez mieszkańców wsi bezpośrednio do kasy gromadzkiej rady narodowej lub wydziału finansowego prezydium powiatowej rady narodowej, a także wpłaconych za pośrednictwem poczty z tytułu: podatku gruntowego, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe, należności Państwowego Funduszu Ziemi, opłaty elektryfikacyjnej oraz równoważnika w zamian nie wykonanych w naturze dostaw obowiązkowych.

3. Wynagrodzenie, obliczone w stosunku procentowym od kwot zainkasowanych (ust. 1) i od kwot dobrowolnych wpłat (ust. 2), nie może przekroczyć średnio:

- 1) w województwach bydgoskim, gdańskim, katowickim, krakowskim, opolskim, poznańskim i rzeszowskim — 1,5%,
- 2) w województwach łódzkim, lubelskim, wrocławskim i zielonogórskim — 2%,
- 3) w województwach kieleckim, olsztyńskim, szczecińskim i warszawskim — 2,5%,
- 4) w województwach białostockim i koszalińskim — 3%.

§ 2. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej określa stawki procentowe wynagrodzenia sołtysów dla poszczególnych powiatów w taki sposób, aby średni procent wynagrodzenia sołtysów dla wszystkich powiatów województwa nie przekroczył granicy określonej dla województwa w § 1 ust. 3.

2. Prezydium powiatowej rady narodowej określa stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów w taki sposób, aby średnia wynagrodzenia sołtysów w powiecie nie przekroczyła średniej stawki procentowej, ustalonej dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Określając procentowe stawki wynagrodzenia dla poszczególnych sołtysów prezydium powiatowej rady narodowej różnicuje je w zależności od warunków terenowych pracy sołtysów, dyscypliny płatniczej mieszkańców wsi, wysokości kwot przypadających do pobrania z terenu wsi itp.

§ 3. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może w uzasadnionych przypadkach na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej odstąpić od zasady określonej w § 1 ust. 2 i wyrazić zgodę na obliczanie wynagrodzenia dla sołtysów w danym powiecie jedynie od kwot osobiście przez nich zainkasowanych. Ustalenie w ten sposób wynagrodzenia dla sołtysów nie wpływa na obniżenie średniej stawki określonej dla powiatu w myśl § 2. W związku z tym stawka procentowa od kwot zainkasowanych może być w uzasadnionych przypadkach ustalona wyżej, tak jednak aby ogólne wynagrodzenie sołtysów nie przekroczyło stawki ustalonej dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może również określić na wniosek prezydium powiatowej rady narodowej dolną granicę wynagrodzenia sołtysów w powiecie od 100 do 200 zł miesięcznie w granicach przyznanego dla powiatu średniego procentu wynagrodzenia.